

ἜΤΟΣ Γ'.

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ἈΡΙΘ. 138

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 10

Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς προπληρωτίας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1881.

Ὁ Ἀσμοδαῖος αἰσθάνεται τὴν πειρασμὸν νὰ εἴπῃ καὶ αὐτὸς τὸν λόγον τοῦ ἐπὶ τῆς ἀνκρυβείτης συζητήσεως ἐν τῷ ξέφῳ καὶ τῷ ἡμεδχπῷ τύπῳ ὡς ἐκ τῆς ἐν τοῖς Times ἐπιστολῆς, περὶ ἐπεκτάσεως τῆς Αὐστρίας ἐν τῇ Ἀνκτολῇ. Ὁρεῖται νὰ ὁμολογήσῃ ὁ Ἀσμοδαῖος, ὅτι ἀρκεῖντως πιθκὸν φαίνεται αὐτῷ τὸ προγνωστικὸν τοῦ ἐπιστολογράφου ἐκείνου. Δὲν διστάζομεν νὰ εἴπωμεν καὶ νὰ ἐπικυρώσωμεν, ὅτι οἱ νόμοι οἱ διέποντες τὰς τύχας τῶν ἐθνῶν εἶναι ὅλως ἄσχετοι πρὸς τοὺς νόμους τοὺς διέποντες τοὺς προαιωνίους πόθους τῶν Συλλόγων καὶ τῶν δικτριβογράφων. Τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ὑπόκεινται εἰς νόμους ἐπίσης θετικούς καὶ ἀντικλιωίτους, ὅσον καὶ πάντα τῆς φύσεως τὰ φαινόμενα. Ἐπομένως, ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὸ πρῖμα τοῦ πατριωτισμοῦ, δεόν νὰ ἐξετάζωμεν τὰς ἀπὸ τινος ὑποφωσκούσας ιδέας περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς Αὐστρίας ἐπὶ τοῦ προσεχοῦς μέλλοντος τῆς Ἀνκτολῆς.

Ὁ λόρδος Brougham ὠνόματέ ποτε τὴν Ἀνκτολὴν *μεγάλην σεσηπυῖαν λίμνην*. Γραφικώτερον καὶ ἀκριβέστερον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκφρασθῇ τὸ ἄθροισμα ἐκεῖνο τῶν πολιτικῶς νεκρῶν φυλῶν, τῶν οἰκουσῶν τὰς ἐρειπωμένων καὶ ἐκχερσφόμενας χώρας ἐν αἷς ἠνθησεν ἄλλοτε ὁ ἀρχαῖος πολιτισμός. Εἰς τὰς χώρας ταύτας καὶ αὐτὸ τὸ κλίμα καὶ αὐτὸ τὸ ἔδαφος ἐβαρβαρώθησαν. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἔμεινε νευρόσπαστόν τι ἑτεροκίνητον, ἀκολουθῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰς ἐξωθεν ὠθήσεις καὶ ἔτοιμος πάντοτε νὰ δεχθῇ

νέον κύριον, εὐτυχῆς ἂν ὁ νέος οὗτος κύριος εἶναι μᾶλλον τοῦ πρώτου πολιτισμένος. Ἀπὸ τοῦ Προῦθου μέχρι τῆς Ἀβυσσινίας, ἀπὸ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης μέχρι τῆς κεντρῶς Ἀσίας, τὰ πράγματα φαίνονται ἡμῖν οὕτως ἔχοντα, μ' ὅλην τὴν ἐν τισὶ κέντροις ἐπικρατοῦσαν ἐναντίον φρσσεολογίαν.

Ἡ Τουρκία κατάρρειε ταχύτατα, χάρις εἰς τοὺς τελευταίους κτύπους τῆς Ῥωσσίας, καὶ ἐπειδὴ ἡ θέσις αὐτῆς δὲν δύναται νὰ μείνῃ κενή, ἐπειδὴ κατάρρευστος τῆς Τουρκίας τὸ κενὸν δὲν δύναται ν' ἀντικτασταθῇ διὰ πόθων, μένει ἄκρημῆς τὸ ζήτημα ποῖα νέα δύναμις ἢ ποῖα νέα δύναμεις θὰ κατκλύθωσι τὴν θέσιν τῆς ἐκλιπούσης. Ὁ σκανδελώδης ἐπιστολογράφος τῶν Times φροναῖ, ὅτι ἡ Αὐστρία θὰ εἶναι μίξ τούτων. Τοῦτο εἶναι πιθανόν. Ἐνθυμούμεθα μάλιστα, ὅτι κατὰ τινὰ 17^{ον} τοῦ ἔτους, εἷς τῶν πρωτίστων ἡμῶν πολιτικῶν ἐχειρέτισε τὸν ἀντέλλοντα τοῦτον ἐν τῇ Ἀνκτολῇ ἀστέρη θρικυβευτικῶς, πιστεύομεν δέ, ὅτι δὲν εἶναι μόνος αὐτὸς ἐν τῇ Ἀνκτολῇ ὁ προσμειδιῶν εἰς τοιαύτην λύσιν. Ὅπωςδήποτε τὰ ἀπὸ τινος δικθυλούμενα φαίνονται ἡμῖν προκνηκροῦστικα προσεχῶν φαινομένων, ἐν τῇ ἀνελιζοί τῶν ὁποίων κί φράσεις θὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὰ γεγονότα καὶ ὁ περιβάλλων παράγων τῶν ἡμειπισήμων φύλλων τῶν κομμικτρῶν μας, θὰ λάβῃ τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ θέσιν ὁπωσοῦν ἀλλοίαν τῆς ὄνειρευομένης.

Ἡ λυρικὴ ποίησις θὰ χάρη εἰς τὴν λύσιν ταύτην, ἀλλ' ἡ ἱστορικὴ ἀδικφορεῖ διὰ τὴν ποίησιν.

